

La nació del PSC

«El PSOE es va endrapar tot el que portés la C de Catalunya i de català. I això sí que era visió de futur: canibalisme»

No tothom pot endevinar el futur. Som-hi. Quan el 16 de juliol de 1978 apareix Felipe González al Palau de Congressos de Montjuïc la gent crida espasmòdica: "Som i serem marxistes". Karl Marx encara es deu rebentar de riure dins del seu taüt capitalista amb un whisky sour remullant la barba. González (Secretari General del PSOE) beneeix el naixement artificial del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE).

La creació, a pedaços, d'un dels Frankensteins de la transició-pansició espanyola que encara cap enterramorts ni psiquiatre ha sabut explicar sense cisternes de narcòtics. Inhaleu la fusió loctite entre el Partit Socialista de Catalunya-Congrés (Reventós, Obiols, Serra, Maragall...); Partit Socialista de Catalunya-Reagrupament (Josep Pallach) i la Federació Socialista de Catalunya (La Federació catalana del PSOE). Els darrers van ser els primers. Els espanyols es van fotre els catalans. La minoria es va fotre la majoria. El PSOE es va endrapar tot el que portés la C de Catalunya i de català. I això sí que era visió de futur: canibalisme.

Ho van maquillar. Com es pinta un mort. La tanatopràxia política practicada és per treure el mocador. Com van deixar el cadàver... Per sucar-hi pa. I menjar damunt uns esquiroles a la brasa. Els «Estatuts i Declaració de Constitució. Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE)» són un prodigi de la cultura antropòfaga de la carn freda. Diu la recepta promesa: "La nostra alternativa s'inscriu i es desenvolupa en una nació concreta, Catalunya, amb un marc territorial, una història pròpia, una llengua, una economia diferenciada i una voluntat de continuar la seva pròpia història. L'opressió nacional a què s'havia sotmès els darrers segles ha incidit fonamentalment sobre les seves classes populars, que sempre han participat en primera línia en la lluita per la recuperació de les llibertats nacionals...".

I ja per rematar la criatura, volta i volta d'un dels principis genètics del PSC-PSOE de 1978: "El reconeixement del dret d'autodeterminació a les nacionalitats i pobles de l'estat espanyol". I bé, tot és carn macerada, confitada, adobada, com si fos el naixement d'un Mega Súper Hiper Carnisseria d'Alliberament Nacional Oprimint per l'Estat Més Totalitari i Ferotge. És un no parar de trossos de carn. Una quarantena d'any després el futur era aquest: al proper Congrés dels dies 13 i 15 de desembre de 2019 el PSC vol "Reconèixer Catalunya com a nació i Espanya com un estat plurinacional". No és una broma: és que es pixen damunt de tothom. Bé, es pixen, es repixen, orinen, evacuen... Diluvia.

Amb paraigües profilàctic i desinfectant hi ha qui creu que ara el PSC (Partit Sense Catalunya) vol pispar, manllevar, ocupar, usurpar l'espai que ha deixat el partit Ciutadans detritus. Sí i no. Que ho vol fer és obvi. Indiscutible. Lògic. Racional. Normal. Ara, també és real, veritable, verificable, demostrable, que el PSC ha nascut com una *start up* tunejada del PSOE espanyol, i que ha anat despertant com una cèl·lula adormida, contra Catalunya. La nació no era Catalunya, la nació era Espanya. Eí, que no passa res. Endavant les atxes. I foc a la barbacoa. Per això el PSC no té cap problema: treballa, defensa Espanya. Si treballés, defensés Catalunya sí que tindria un problema.

Ja ho va dir el hipster barbut Karl Marx: "Tota la història de la societat humana, fins a l'actualitat, és una història de la lluita de classes". Perquè hi ha classes i classes. I amb raó, o sense raó, el pobre a la presó. Que d'això el PSC-PSOE en sap molt. Catalunya no és una nació: és una presó.